

1788.

1. * Berga, Carolus Fidericus Ernestus, l. b. a. : Corollarium juris Criminalis XXIV. Programma, quo ordinarius stucis ceterisque aessorores fac. jur. solenniter dacti. relicti Corti Fiderici Ernesti l. b. a. Berga testen. Tur.
2. Baucrus, Xuricus Gurdperus, fac. jur. procancellandus : Commentatio super decisione Lecti. d. n. 1786. XXX. Programma, quo solenniter doctoralia Hunici Blammeri indicit.
3. * Bornius : Corollarium juris Criminalis XXIII. Programma, quo ordinarius stucis ceterique aessorores fac. jur. memoriam Bornianam intulerunt.
4. * Brehnius, Carolus Augustus : Animadversio juris an. hiqui III. Programma, quo ordinarius stucis ac reliqui fac. jur. aessorores solenniter doctoralia Corti Augusti Brehni et Christiani Gualteri Humboldti indicunt.

1788

- 5^a * Wincklerus, Gaspardus Ludovices: (his cella nemine
ad jus pertinentium specimen II) Programma, quo ordi-
narius iuris et reliqui doctores fac. jur. solenniter
Doctoratus Gaspard. Ludovici Winckleri indicunt
6. Bauer, Henric. Godefrid, fac. jur. procuratorum:
Super decisione Electorali d. a. 1786 28. et 29.
Programma, quo solenniter Doctoratus Caroli G. Godefridi
Zehrschii Pontyschii indicunt
7. Pienerus, Christianus Godefrid: De jurisdictione feudali
in praedia Saxonica et Lusatica seniori extra
Levitoriam Saxoniae Lusaticae quae necesse est
curi abstracta non competente.
8. Pienerus, Christianus Godefrid: V. protocollos feudales.
9. Blumner, Henricus: De raptu.
- 10^a Becken, Carolus Augustus: De delictis.
- 10^b * Brechinas, Carolus Augustus: Diploma, quo
Collegium jurisconsultorum Lipsiense Caroli Augusti
Brechiniis utriusque juris Doctoris dignitatem conferat.

1788.

11. Paris, Anton Christianus: De iudicio principum
electorum unicuique et quibus principum electorem
novissimum an. 17 1588 Cap. II. illustratum
12. Secius, Jo. Georgius, fac. jur. procuratorius:
De munere procuratorii in acad. Lips. p. I. Pr.
gramm., quo honorum philosophicorum candidatis
suum petitionis indicit.
- 13^a Hundell, Christianus Gullib: De consistorio prie-
cipum. Specimen juris Romani publici.
- *
13^b Hundellus, Christianus Gullib: Diploma, quo
Christianus Gullib Hundello abique juris doctoris
dignitatem contulit
14. Hundellus, Christianus Gull: De curia, cui idem
et testato et intestato succedere non possit?
15. Kustreus, Joannes Balthasar: De pupillari
testamento preterita impuberis matris. 29 fo.
16. Loebel, Antonius Gottschelg: Jus hominum ante
usum rationis

1788.

17. Pueltmannus, Fr. Theod. Em. fac. jur. procancellarius :
Miscellaneorum ad jus pertinentium specimen IV. Prae-
grammatica, quo solemnitas inauguralis Fr. Balduini
Kuesburi indicit.
18. Pueltmannus, Fr. Ludovicus Insuper : De necessitate
agnationem simultaneamque investituram in feudi
appropinquationem consentiendi.
19. Ran, Christianus : De legato debiti
20. Richterius, Carol. Guil. : De hereditate Prisco.
21. Schmidtius, Adolphus Weeselaus : De vi et effra-
citate iurijurandi.
22. Schott, Augustus Fredericus : De ignorantia papali
circa poenas, earum vim impediente.
23. Stockmann, Augustus Constans : De separationibus
edicto praetoris hanc concessis.
24. Weisze, Christianus Insuper : De dynastia Germanica
25. Winckler, Carl Ernst. de : Adnotatio XII ex aduer-
sariis juris judicialis. Praegrammatica, quo solemnitas in-
auguralis Caroli Christiani Curi indicit.

1788.

26. Winckler, *Gruppen Litterarum*: *De jure aesarie*
militaris Romani ac hodiernae.

27. Winckler, *Gruppen Litterarum*: *Substitutio* *paper.*
Curis vel quasi testamentum duplex.

74.
1788,3.
ORDINARIVS
SENIOR CETERIQUE ASSESSORES
FACVLTATIS IVRIDICAE LIPSIENSIS

MEMORIAM
BORNIANAM

DIE XII. IVNII A. MDCCCLXXXVIII.

HORA IX.
IN AVDITORIO SVO
RECOLENDAM
INDICVNT

IN EST
COROLLARIVM IVRIS CRIMINALIS
VICESIMVM TERTIVM

COROLLARIUM IVRIS CRIMINALIS

VICESIMUM TERTIUM

De patrimonio furum, iuste distribuendo.

Patrimonium delinquentium distinguendum est a particulariis, ut ipse *ULPIANVS l. 6. de bonis damnat.* dicit, nempe tanquam genus et species. Haec ea tantum sunt, quae criminis reus secum gerit tum, quando custodiae traditur, *d. l. 6. FERD. AVG. HOMMEL diff. de particulariis*, illo autem nomine ea omnia comprehendimus, quae furis sunt et ad facultates eius pertinent, consideratione eorum inprimis tum facta, postquam ob furtum commissum condemnatus est. Raro autem evenit, ut, qui aliorum bona furripiunt, ipsi tantum in bonis habeant, ut unicuique petenti suum solui possit. Nec mirum, cum quilibet fur, cui ut plurimum iam ante furtum commissum curia supellex, per ipsam furti pertrationem de nouo duplex nomen contrahat, vnum erga eum, qui furtum patiebatur, ad restituendas res surreptas vel pretium earum, proditis contra eum iure ciuili actionibus, alterum erga iudicem inquisitionis, ob sportulas soluendas ac sumtus in inquisitionem factos refundendos,

dos. Dum itaque de patrimonio furum pauca praefari constitui-
mus, ante omnia videamus, ex quotuplici causa ipsum con-
siderari fas sit, nulla ratione habita, siue fur viuat siue de-
functus sit.

Et primo quidem in conspectum veniunt res, quae
apud fures reperiuntur alienae, siue quarum proprietate ipse
destitutus est, quaeque iterum duplicis generis sunt, scilicet
aut surreptae furtum passo, aut cuiusque alii propriae, vt
liberis, vxori aliisque personis. Quodsi itaque fur res singula-
res surripuit, eaeque in ipsius bonis deprehenduntur, haud
dubium est, eas separandas et domino retradendas esse, *Ord.
Crim. art. 208. 209.* siue ista restitutio fiat instituta antea rei
vindicatione, siue conditione furtiua *tot. tit. Dig. de condit.
furtiua*, siue denique ex solo iudicis officio, quod hodie in
locum istarum actionum succedere solet. Iudicis enim est,
inuenta in patrimonio furis re furtiua, ac ad iudicium per-
lata, eam statim, praecio si opus iureiurando, furtum passo
reddere, *O. Crim. art. 207. 208. 213.* vnde Imperator ibi-
dem et *art. 218.* inter prauas consuetudines iudicum eam
quoque refert, quando iudex res furtiuas apud furem depre-
hensas sibi vindicare sustineat, cf. *BOEHMER ad CARPZ. Pr. rer.
crim. P. II. qu. 8. obs. 2.* Notandum vero est, hanc redditio-
nem a iudice sponte fieri debere, nullis a furtum passo acceptis
sportulis, quod non possumus non in eorum iudicum oppro-
brium monere, quos non pudet, omnia sibi officia venalia
esse, etiam ea, quae tum naturalis aequitas suadere tum ipsa
reip.

reip. salus imperare videtur, inter quae inprimis hoc praeceptum referendum censemus, si quis possit eo prodesse, ut res alicui iniuste ablata iusto possessori reddatur. Idem, saltem tacite, confirmare videtur ius civile, dum fures quidem, non autem furta passos in expensas condemnant, potius ut his iudices res surreptas reddant, severe ac simpliciter praecipiant. Huc referenda putamus verba Ord. Crim. art. 207. *Soll der richter gebürliches schleunigs rechts verhelfen.* Accedit, quod reip. interfit, furta non manere impunita, quod tamen sine dubitatione futurum esset, si furtum passi per obstacula ipsis opposita ac nominatim sub praetextu sportularum prius soluendarum, a furti persecutione abstererentur. Hinc igitur singuli iudices etiam quoad furtum id sibi dictum esse putent, quod ratione omnium delictorum Carolus V. *Ord. crim. art. 204.* his verbis monet: *jede obrigkeit der peinlichen gericht soll — machen, daß die beschuldeten übelthäter desto leichtiger zu gebürlicher straf bracht, und aus forcht unbilligs unkosten recht und gerechtigkeit nit verhindert werden.*

Nulla igitur superest dubitatio, quin vel orto ad furis bona concursu creditorum vel extra eum, quaeuis res singulares furto surreptae, si in massa reperiantur, ab hac diligenter separandae, atque furtum passo retradendae sint. Idem dicendum videtur, si fur nummos domino surripuerit, et hi ipsi nummi in furis patrimonio deprehendantur. Recipit igitur furtum passus suum, quippe qui furto sibi facto dominium non perdidit. Quod si itaque, seiunctis rebus alie-

nis, quod supermanet ipsum furis patrimonium ipsi, haud alii proprium, in tantum consideramus, in quantum, vt plerumque fit, singulorum creditorum satisfactioni haud par est, studio abstinemus de variis in concursu creditorum obuenientibus praerogatiuis locationum quicquam dicere, quippe quae eadem sunt in furum concursibus ac in reliquis, verum id hoc loco imprimis quaerendum erit, vtum aliqua praecedentia statui possit, descendens ex causa furti commissi? Et hic quidem quaestio triplex esse potest, primo quoad ipsius conditionem, deinde quoad eius obligationem erga furtum passum, denique quoad necessitatem solvendarum iudici sportularum, numque vni vel alteri ex his reliqui creditores postponendi sint? Et primo quidem notum est, redditionem furti certis sub conditionibus poenam furi dictandam mitigare, *CARPZ. Pr. rer. crim. P. II. p. 80.* Quando itaque res ipsae surreptae nummive ablati in furis dominio non amplius extant, sed consumti sunt, ita vt naturaliter restitui nequeant, aliquando creditum est, ante omnia ex vniuersis furis bonis tantundem pecuniae siue paratae siue ex rebus vendendis comparandae separandum ac decerpendum esse, quantum sufficiat ad satisfaciendum furtum passo, eatenus, quatenus opus sit, vt iudex poenam mitigare possit. Nititur haec opinio intempestiua erga fures misericordia, (contra quam aliquando *L. FLOR. RIVINVS* Professor Lipsiensis prolusione anno 1747. nec non *LEYSERVS Medit. ad Pand. Sp. 126. med. 13. et 18.* fortiter scripsit) et cerebrino erga reos fauore. Qui poenam meruit,

meruit, luat eam, vt satisfiat reip. ac legibus. Res habet quidem aliquam speciem tum, quando fur ob deficientem naturalem rerum furtiuarum restitutionem in vitae periculo versatur. Qualis enim comparationis modus inter vitam hominis, nullo pretio aestimandam, ac aliquot paucos nummos, quos perdituri sunt creditores, quando ex furis patrimonio ea summa decerpitur, qua vita hominis cuiusque reip. seruari potest? Eiusdem opinionis est Cel. F. A. HOMMEL in diff. alleg. §. 36. et 37. qui prae omnibus quaerendum esse putat, num ex patrimonio furis tantum restitui possit, vt ipse a laqueo liberetur, exemplo adducto, quo adeo ex sententia Scab. Lips. ne ipsi quidem furi vestis necessaria in custodia ex eius bonis propriis comparari poterat, antequam eius vitae prospectum esset. Obiici quidem posset, si relicta misericordia de summo iure respondeamus, furtum passo ad furis patrimonium nonnisi pro rata admissio, fure autem, si haec ad liberandum a patibulo haud sufficiat, suspenso, huic rei haud plus iniquitatis inesse videri, quam quando olim, ante sanctionem Mandati Electoralis d. 30. Apr. 1783. dati §. 5. iudicibus criminalibus circa modum inquisitionis in furtum passi arbitrio erat, furi deficiente restitutione remissionem denegare, et sic facere, vt misero gula frangeretur. At responderi potest, ea ipsa de causa laudandam esse nouam legem, qua priuatum quasi ius vitae ac necis in furem sapienter sublatum est, quod vt fieret, iam laudatus ille RIVINVS l. c. suasisit, semper enim manebit aequitatis regula: sanguinem hominis quouis modo redi-

redimendum esse. Quae quomodocunque sint, hoc tamen pro certo affirmare licet, nec furtum passio, nec ipsi furi vltimum ius esse, postulare, vt ex huius bonis cum reliquorum creditorum damno ea quoque summa praecipiat, quae ipsi praeter periculum vitae ad vltiorem poenae mitigationem prodesse possit, HOMMEL *l. c.* durum enim foret, creditoribus quicquam de suo demere, vt modo omnis generis misericordia erga delinquentem exerceri possit. Ceterum, quando de creditoribus dicimus, eos tantum intelligimus, qui tempore furti creditores erant, non itaque de iudice ratione sportularum ob inquisitionem gestam, quales ante furtum commissum non debebantur.

Furem in obligatione esse iudici tum sportulas in furtum inquirendo promeritas, secundum praescriptam taxae normam soluendi, tum sumtus vel in ipsum inquisitionis processum vel in rei incarcerati alimenta aliasue necessitates parata pecunia erogatas reddendi, omni dubio caret, LVDOVICI *peinl. Proc. c. XXII. §. 8. et 16.* BRUNNEM, *Proc. Inqu. c. 9. n. 13.* MEISTER *iur. crim. sect. III. c. 30. §. 8.* in primis iure communi. At quoad ius Saxonicum haec doctrina aliquot vicissitudines habuit quoad poenas capitales ac corporales. Nota enim est paroemia: *Mit dem Tode wettet man dem Richter und büßet dem Kläger, Glossator ad Ius prouinc. Sax. L. II. art. 31. item ad L. II. art. 35. et L. III. art. 35. vid. CARPZ. pr. rer. crim. L. III. qu. 80. n. 110. sq. KRESSIVS ad C. Cr. art. 204. §. 18. sq. cf. commentat. nostr. de morte voluntaria p. 48.* Quod quanquam sunt, qui aliter interpretati

tari cupiunt, BOEHMER ad CARPZ. *l. c. obs. 10.* tamen id quod
 serenissimi Legislatores Sax. postea repetierunt, nec non ad
 perpetuos carceres dilatarunt *Confl. 12. P. IV. et Dec. El. 18.*
cf. carpz. ad d. Confl. def. 23. donec legibus recentioribus, nem-
 pe Mandato regio *wider die Diebe und Räuber d. 27. Jul. 1719.*
 emisso §. *ingleichen deren Gerichten etc.* sensus dictæ Constitu-
 tionis nonnisi ad processum accusatorium (de quo solo etiam
 antiquum ius Sax. egit, agitque hodie Ius Lubecense *Tit. IX.*
art. 1. verbis: *Wenn einer gehalten oder sonst gerichtet wird, ge-
 höret von dem Gute dem Gericht nichts*) atque crimen solum homi-
 cidii reduceretur. Ab hoc itaque tempore, ut in omnibus
 criminibus, sic etiam in furto, reus ad expensas soluendas
 tenetur, siue eas intelligamus, quas actarius, scribæ et appa-
 ritores pro laboribus pendente inquisitione promerentur, siue
 sumtus, quos iudex tum in sententias a dicasteriis ferendas
 tum in captiuos alendos, tum alio quocunque modo, tum
 denique ad executionem dictatæ poenæ erogare necesse ha-
 bet. Etenim et has, si recesseris ab erectione signorum iuris-
 dictionalium, non singulari alicui executioni, ut rotæ, sed
 pluribus destinatorum, ut patibulorum atque loci, ubi
 capitis deminutio fieri solet, *des Rabensteins*, item nouorum
 carcerum numellarumque aedificatio, nec non vinculorum
 reparatio, (quippe quæ onera sunt altæ iurisdictionis atque
 non illi, quæ occasionem dedit, sed pluribus futuris execu-
 tionibus inseruiunt, F. A. HOMMEL *l. c. §. 43. sq.*) reus ferre te-
 netur, vnde Ordo Noster, quotiescunque ergastuli poenam
 B dictat

dictat, semper addere solet: *er ist auch die auf sothane Strafe, zu verwendenden, benebst denen auf gegenwärtige untersuchung verwandten unkosten abzustatten schuldig.*

At redeamus in viam. Quamvis itaque hodie ambigi nequeat, furem ad expensas criminales restituendas iudici regulariter teneri, eumque si generalius dicamus, non minus inter furis creditores numerari, tamen singularis earum ratio esse solet, dum, quando furis patrimonium non omnibus sufficit, nulli antiquorum creditorum praesertur, soli furum passo certo modo postponitur. Etenim quoad reliquos creditores leges sportularum fisco aliquam praerogativam, qua, massa non sufficiente, veteribus furis creditoribus anteponeretur, haud concessere. Caue autem, ne ea, quae in Mandato Sax. d. 3. Jul. 1748. §. 4. praecipuntur, de inquisitione, in qua ipse communis debitor haeret, intelligas, cum solummodo de eo casu accipienda sint, quando debitor communis praedium iurisdictione patrimoniali praeditum possidet, et vi huius in criminis aliquem reum inquirendum est. Vnde sequitur, iudicem furis non postulare posse, ut sumtus et sportulae ex huius bonis sumantur, nisi manifeste pateat, ea singulis creditoribus paria mansura esse.

Quodsi vero has ipsas sportulas sumtusque cum rebus furto surreptis, non amplius extantibus, nec ad furi vitam vindicandam necessario restituendis, comparamus, ac vtrum alteri anteferendum vel postponendum sit, quaeramus, leges nihil definiunt, quoad usum autem tempora distingua-

mus,

mus, saltem Ordo noster alio tempore aliter iudicauit. Et anno 1744. quidem referente HOMMELIO l. c. vtrique rei eadem iura esse credidit, ac ita pronunciauit: *Dass die in deposito vorhandenen gelder zu bezahlung der 230. thl. so I. A. R. wie er eydlich erhärtet, gefohlen worden, so wohl derer auf diese inquisition und execution gewandten gerichtskosten anzuwenden, und beydes davon pro rata zu entrichten.* At re curatius pensitata, mutauimus sententiam, atque nunc iudicem nullas sportulas antea postulare posse existimamus, quam futurum passo de damno sit satis factum, imprimis in tantum, quantum reo ad mitigationem poenae prodest. Cuius rei ratio non tam in misericordia erga fures, quam supra damnauimus, quam in eo latet, quod primo reip. interest, ut ciues in secura rerum suarum possessione conferuentur, ac singuli ab omni vi externa et ablatione defendantur. Suscepit enim hoc, dum homines in ciuitatem coirent, summa potestas, atque partim ex eadem ratione solent hodie subditi tributa in publicum conferre. Altera causa in eo versatur, quod omnibus iis, quibus summus princeps iurisdictionem criminalem concessit, hanc legem simul imposuit, ut in publica crimina inquirerent, ac reos punirent. Cum itaque ad haec ipso memorato beneficio vel officio obstricti sint, nullo nec praemio constituto nec indemnitate promissa, manifesto fluit, iudices, si delinquens bona non habeat, eandem inquisitionem et poenae executionem gratis suscipere debere, sportulas vero non nisi in subsidium, si nihil obsit, postulare posse.

posse. Obest vero quando sportularum a fure receptio cum officio, furtum passo securitatem possessionis bonorum suorum praestandi pugnat, unde necessario efficitur, saltem aequitati quam proxime accedere videtur, iudicem, etsi haud teneatur de suo siue ex fisco furto affectum indemnem reddere, tamen ipsum ex furis patrimonio sportulas prius accipere non posse, donec illi prius rei furtivae pretium redditum sit.

Quodsi igitur haftenus dicta in vnum contrahamus, consequitur: 1) quando in furis patrimonio ipsa res singularis vel ipsi adeo nummi furto ablati,prehenduntur, eae furtum passo tradendae sunt; 2) si non extant, furtumque passus concurret cum aliis creditoribus siue hypothecariis siue chirographariis, illi ex prioritate locandi sunt, reliqua massa inter chirographarios, furtum passum et sportularum exactorem pro rata distribuenda ita tamen 3) vt si ex rebus furto surreptis adhuc aliquid desit, hoc iudex de sportulis suis supplere debeat. Illustrationis gratia apponamus sententiam ab Ordine Nostro ante hos tres annos iudici in Strassgraebgen, qui est vicus Lusatae superioris, datam. *Dass* *Johann Gotthelf Peter, der begangenen und eingestandenen dweiben halber, auf acht iahr in ein zuchthaus, und daselbst zur arbeit anzustrengen, er könnte und wollte dem während seiner aufbehaltung im zuchthaus das gestohne ganz oder zum theil ersetzen, so ergeht wegen vermindrung der ihm zuerkandten strafe ferner, was rechtens — Iedoch sind die kinder der verstorbenen Peterin das ihnen*

zukom-

zukommende plichttheil also den dritten theil an dem einbringen besagter ihrer mutter zu fordern wohl befugt, das sodann verbleibende nebst dem übrigen vermögen ersternandten Peters pro rata zum ersatz des gestohlenen, bezahlung der passuorum, und zu abtragung der von Petern in gegenwärtiger untersuchung veranlassten unkosten anzuwenden, jedoch der auf letztere kommende betrag zunächst mit zur befriedigung der bestohlenen, und dadurch zu erlangender milderung der Petern zuerkennnten strafe anzuwenden. Verba postrema quodammodo in ambiguo relinquunt, vtrum fiscus sportularum officio suo satisfaciat, dando de sua rata furtum passo tantum, vt mitigatio poenae effici possit, an vero eius sit, hunc totum indemnem reddere? Nobis cum adductae supra rationes generales sint, posterius videtur. Hinc etiam Scabini Lipsienses anno 1777. cum aliquis iudex vestes ac res vtenfiles, quas fur ex pecunia furtiva sibi comparauerat, sportulis sibi debitis accommodare cuperet, id non permiserunt, sed earum pretium, venditione redactum simul ad furtum passi indemnitate adhibere praecerunt.

Patrimonium furum itaque iuste distribuendum est, nec vt supra ostensum, iudici inquisitionis licet, eius vi iurisdictionis superioris potiri. At vero, quando ipsi insunt eiusmodi res furtivae quas nemo repetit, et quarum dominus, vt saepe fit, ignoratur, quemque forte ipse fur nescit, tum procul dubio iudex criminalis eas res iure fisci sibi vindica-

dicabit, quippè quod est commodum hodiernum altae iurisdictionis; nec itaque obest vetita iure Romano ac Carolino *O. C. art. 209.* rerum furtiuarum praescriptio. Haec autem vindicatio aliter fieri non poterit, quam expectato per spatium annuum Saxonicum domini aduentu, *Iur. Prov. L. II. art. 31.* et praevia in publicum notificatione, non edictali quidem sed publico tantummodo proclamata, vt pronunciauit teste HOMMELIO *l. c.* Ordo Ictorum Scabinorumque Lipsiensium. Neque putandum est, hanc rem hodie aliquam mutationem accepisse per ea, quae Mandato Electorali d. 13. Nov. 1779. circa citationes edictales in causis civilibus praeter concursum creditorum emisso, quoad deposita iudicialia sanciantur, quippe quae solummodo eiusmodi deposita concernunt, quae litium causa, ac propterea ad iudicium perferuntur, vt vtraque pars de iis secure litigare possit.

Supereft, orationem anniuersariam indicare proximo die XII. Iunii in memoriam gentis BORNIANAE habendam, id quod faciet is, qui et hoc anno beneficio Principis eo stipendio fruitur, Vir praenobilissimus IOANNES GEORGIUS WILCKE, celebrando gentis huius illustre nomen, praemissa orationeula *de ratione legum in institutione moribusque Principum interdum quaerenda.* Huic igitur oratori, vt omnes, qui ipsi, qui litteris, qui iurisprudentiae, qui-que genti Bornianae bene cupiunt, inprimis vero RECTOR ACADEMIAE MAGNIFICVS, ILLUSTRISSIMI COMITES, ac

VTRIVS-

VTRIVSQUE REIP. PATRES CONSCRIPTI, denique RE-
 RVM DIVINARVM HVMANARVMQVE IN HAC VNI-
 VERSATE LITTERARVM STUDIOSI frequentes adsint, omni
 quo par est studio, vehementer rogamus. Scrib. Dominica III. p.
 Fesk. Trin. a. MDCLXXXVIII.

L I P S I A E

EX OFFICINA SAALBACHIA.

*Ein Exemplar von Johann Gottlob Heineke's
"Praxis arithmeticae hinc inde" III*

VERBODEN TEELT EN VERKOPING
VAN DE WERKEN VAN
J. G. HEINEKE, WELKE
BIJ DE WED. J. B. SCHMIDT
TE AMSTERDAM
BESCHRIJVEN ZIJN
IN DE
EX-OCCURSA VAN DE
KONINKLIJKE AKADEMIE
VAN WETENSCHAPPEN
TE AMSTERDAM

ULB Halle
005 482 992

3

1078

ORDIN
SENIOR CETERIQ
FACVLTATIS IURI
MEMO
BORN I

DIE XII. IVNII A.
HOR
IN AVDIT
RECOLE
INDIC

INE
COROLLARIUM IV
VICESIMVM

8,3.

